

[Kristine Heltberg.]

med sig fra en — det skal jeg gerne indrømme — stærkt provokeret minister, mod de 203 studerende. Tænke sig, at man anno domini 1976 overhovedet kunne drømme om at relegere en hel gruppe, fordi de ikke ville gå op i ulæst pensum! Jeg gad vidst, hvor mange af de akademikere, der fylder op i Kraks Blå Bog, der ikke har kunnet relegeres på de betingelser. Der var oven i købet klare regler for, at de studerende på RUC kunne gå op efter et halvt års ekstra studier.

Dette udtryk for, hvad jeg mener at have hørt betegnet som konsekvent pædagogik, er forhåbentlig nu efter det, som nogle her har kaldt for et intermezzo — bestemt et meget pinligt intermezzo — forhåbentlig overstået og må aldrig dukke op igen ved noget universitet. Det hører hjemme i totalitære samfund og giver os gåsehud, når man tænker på, hvilke konsekvenser den slags fremfærd kan have, ikke blot for uddannelsessektoren, men for hele samfundet. Jeg ved, at venstres og fremskridtspartiets provokative holdning ligger bag. Men hvordan har undervisningsministeren overhovedet kunnet gå ind på sådanne tanker: at regere ved hjælp af pressemeddelelser, indføre masseafstraffelse og overhovedet tænke på en kollektiv straf? Det må ikke ske, at undervisningsministeren, at den regering Anker Jørgensen, som vi har været med til at pege på, i den nuværende situation i den grad bøjer af, at det ligner en fuldstændig kapitulation over for helt urimelige reaktionære krav, tydeligvis inspireret af fremskridtspartiets had til de frie studier og den frie forskning.

Lad det være ganske klart: vi ønsker dette forsøg på Roskilde universitetscenter fuldført, gennemført på en rolig og værdig måde. Vi mener, at de studerende og i ganske særlig grad de direkte berørte 2. års studerende på basisuddannelsen i denne fase af diskussionen, i denne fase af slagsmålet, kunne man næsten sige, har opført sig på en måde, der vidner om stor sindsro og stor værdighed i grek kontrast til, hvad der er vist fra borgerlig side, og i grek kontrast til den konfusion, der må have grebet vor minister. Jeg synes, det svarer meget godt til de vidnesbyrd, vi får bl. a. fra Zahles seminarium, hvor nogle af de tidligere studerende fra

RUC fortsætter deres læreruddannelse, og hvor man netop har peget på den modenhed og den selvstændighed, de har vundet under deres uddannelse i Roskilde.

Jeg kan ikke se, hvorledes folketetinget kan bevare sin værdighed, når man efter så få måneders forløb atter søger at gribe ind over for centeret. Hvordan skal noget som helst forsøg kunne føre til blot noget, der kan opfattes som resultater, hvis man aldrig kan få fred? Hvordan skal hele vort uddannelsessystem arbejde på disse betingelser? Der er talt her, også i dag fra fremskridtspartiets side, om ressourcspild. Ja men er det ikke det mest enorme ressourcspild, man lægger op til i de dagsordensforslag, vi hidtil har set?

Lad os skaffe RUC arbejdsro. Lad os vende os imod dette nye forsøg på at knuse centeret, ikke kun af hensyn til dette, ikke kun af hensyn til de studerende på RUC og til eksperimentet dér, men også fordi vi ved, at dette indgreb er første etape i et felttog, der i overensstemmelse med fremskridtspartiets ideer skal gøre det af med Danmarks position som det land, der vandt sin velstand gennem en fremragende forskning og en stadig fornyet uddannelse af sin befolkning. Det er ikke længe siden, man lagde gift for EFG-uddannelserne, det eneste andet forsøg på fornyelse inden for vort uddannelsessystem i mange år. Overgrebet mod RUC er et nyt overgreb mod selve fornyelsen, men det er også et overgreb mod det, der har været fornyelsens indhold, forsøget på at fjerne kløften mellem arbejdspladsernes folk og de unge under de videregående uddannelser. Jeg kan godt se, hvorfor man fra borgerlig side synes, at dette forsøg er farligt, men ønsker man, at samfundet skal kunne klare de nye tider, må man eksperimentere og forny sig og finde sig i, at fremtiden former sig på en anden måde, end man bryder sig om.

Jeg vil også pege på, at i en arbejdsløshedssituation, hvor netop ungdomsarbejdsløsheden viser os, at de særligt udsatte, de særlig hårdt ramte, er dem, der ikke har fået en adækvat uddannelse, er det særlig betydningsfuldt ikke at lægge flere sten i vejen for eksperimenter og for fornyelsen af vort uddannelsessystem. At fremskridtspartiet ikke fatter det, det ved vi, men det er en skuffelse, at det parti, der hidtil har bekendt sig til de liberale tanker, såmænd også